

Arrest

nr. 203 211 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANTYCHIN
Britselei 10 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 juni 1968.

1.2. Op 3 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in het kader van een gezinshereniging met haar moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) weigert op 9 oktober 2017 de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op datum van 03/05/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mlnheer [O.D.], geboren op 17/06/1968, van Russische nationaliteit, om zijn moeder in België, Mevrouw [O.V.], geboren op 24/03/1945, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hoger vermelde wet bepalen dat bloedverwanten in neergaande lijn dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun familielid in België en dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.

Overwegende dat in het administratieve dossier een mutualiteitattest werd voorgelegd dewelke van toepassing is voor een kind dat jonger is dan 25 jaar. Echter heeft Mijnheer [O.D.] reeds de leeftijd bereikt van 49 jaar waardoor het voorgelegde attest niet van toepassing is op betrokkene. Er werd eveneens geen privé ziektekostenverzekering voorgelegd dat stelt dat betrokkene gedekt is gedurende ten minste 3 maanden vanaf zijn aankomst in België.

Overwegende dat niet aan de voorwaarden tot gezinshereniging werd voldaan;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011 ;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

[...]

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Diens Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd om een synthesesmemorie in te dienen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij vat het middel in de synthesesmemorie als volgt samen:

“Verzoeker meent dat aan hem de bestreden beslissing niet beantwoordt aan vereisten van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Betrokkene meent dat verweerder bij de beoordeling van verzoeker's visa is uitgegaan van de niet juiste feitelijke gegevens en op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen was.

Volgens artikel 40 bis § 2 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Volgens artikel 40 ter §2 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Zoals boven vermeld, voor het indienen van de aanvraag om visa, consulteerde verzoeker de officiële internetsite van de Dienst Vreemdelingenzaken (<https://dofi.ibz.be>) en verzamelde alle documenten die daar vermeld waren onder: "gids van de procedures" – "de voorwaarden voor een gezinshereniging" – "u bent een kind van een Belg" – "het kind bewijsstukken artikel 40 ter" (stuk 2).

De officiële internetsite van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde onder andere dat verzoeker het bewijs moet leveren dat de gezinshereniger (dus Belgische moeder) een ziekteverzekering heeft (zie inhoud van de stuk 2).

Het is algemeen bekend, dat de aansluiting bij een ziekenfonds in België door het attest van een ziekenfonds bewezen wordt.

De officiële internetsite van de Dienst Vreemdelingenzaken voorziet het voorbeeld van het "attest van het ziekenfonds".

De aanwezigheid van dit voorbeeld is van belang omdat de Dienst Vreemdelingenzaken alleen attesten (tot staving van een aanvraag voor een visum "gezinshereniging") in aanmerking neemt als ze conform zijn dit model.

Daarom, toen moeder van verzoeker bij haar ziekenfonds het attest ontvangen heeft, was dit opgesteld conform het voorbeeld op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie het attest van mutualiteit "De Voorzorg" dd.27.03.2017 in het administratieve dossier).

Volgens schrijven van de mutualiteit "De Voorzorg" – bekomen van het andere (bedoeld met andere inhoud of vorm) attest voor een visum "gezinshereniging" onmogelijk is (stuk 3).

Verzoeker diende zijn aanvraag in bij het Belgische consulaat, waarbij alle stukken van de aanvraag door bevoegde ambtenaar gecontroleerd en goed bevonden werden.

Volgens het Belgische consulaat was het dossier volledig.

Na indienen van de documenten en tot moment van betekening van de weigeringsbeslissing, was betrokkene noch per telefoon noch per brief gecontacteerd geweest door het Belgische Consulaat of de Dienst Vreemdelingenzaken (afdeling visa gezinshereniging art. 40 ter) i.v.m. verzoek om levering van bijkomende documenten of inlichtingen.

Op 9 oktober 2017 weigerde verweerder verzoeker's aanvraag om visa omdat:

[...]

Verzoeker merkt op dat noch Belgische verblijfswetgeving noch de officiële site van de Dienst Vreemdelingenzaken iets vermeldt dat in dit geval voor een vreemdeling van boven dan 25 jaar geen attest van het mutualiteit (van de gezinshereniging) vereist maar wel een privé ziekteverzekering, die verblijf in België voor een periode van 3 maand dekt.

In zijn nota met opmerkingen verwijst verweerder naar de site van de DVZ, waar zogezegd uitleg wordt verleend omtrent het bewijs van ziekteverzekering voor personen onder en boven de 25 jaar oud (<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/Ziekteverzekering.aspx>). Verzoeker probeerde meerdere keren de vermelde internetadres te inloggen zonder enig succes. Hij krijgt altijd dezelfde bericht – "Page not Found" (stuk 4). Met andere woorden, verwijst verweerder naar de bladzijde die niet eens bestaat, wat de argumentatie van verweerder teniet doet.

Verzoeker merkt op dat alhoewel de bevoegde ambtenaar van het Belgische consulaat de geboortedatum van verzoeker wist en duidelijk kon inschatten dat betrokkene meer dan 25 jaar oud is, heeft hierover geen enkele opmerking gemaakt en het dossier als volledig bevonden en aanvaard.

Dat zelfs de Belgische mutualiteit, die de leeftijd van verzoeker op het document zette, dit attest toch maakte, alhoewel in dit geval het attest ongeldig en tegenstrijdig is.

Verweerder goed wist dat verzoeker zonder probleem een privé ziekteverzekering voor een periode van 3 maanden zou kunnen afsluiten en voorleggen.

Dat verzoeker door de gebrekkige / onduidelijke verblijfswetgeving en gebrekkige info van de officiële site van de Dienst Vreemdelingenzaken het "verkeerde" document gekregen en geleverd heeft.

Alhoewel verweerder alle noodzakelijke contactgegevens (adres, telefoon en e-mail) van verzoeker had en door zijn raadsman 8 keer !!! aangeschreven was, bleef hij stilzitten tot hij met zelfvoldoening negatieve beslissing nam.

Zonder moeite te doen om verzoeker te contacteren en bijkomende uitleg/bewijzen te vragen, haastte de Dienst Vreemdelingenzaken zich om de visumaanvraag te weigeren.

Verweerder komt tekort aan haar onderzoeksverplichting doordat hij nalaat verzoeker uit te nodigen ontbrekende documenten te bezorgen, terwijl deze mogelijks doorslaggevend zijn voor het nemen van een beslissing.

Deze werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker meent dat door bestreden beslissing werden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Door formele / oppervlakkige benadering van verzoeker's dossier, was aan betrokkene mogelijkheid ontzegd om een privé ziekteverzekering voor het verblijf in België in te leveren.

Door gebrekkige / niet duidelijke verblijfswetgeving, niet correcte / gebrekkige informatie van de officiële site van de Dienst Vreemdelingenzaken en door de passieve houding van verweerder, leverde verzoeker bij zijn aanvraag het ongeldige attest van de mutualiteit "De Voorzorg", terwijl hij een privé ziekteverzekering voor het verblijf in België kon afsluiten en aantonen.

Verzoeker verzamelde en diende zijn documenten (visumaanvraag) in volgens vereisten van officiële internetsite van de Dienst Vreemdelingenzaken en artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker had volledige vertrouwen in Belgische verblijfswetgeving en in correctheid van de informatie op de officiële site van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het Belgische Consulaat heeft verzoeker's aanvraag met stukken ontvangen, gecontroleerd en compleet bevonden.

Daarom verwachtte verzoeker dat zijn aanvraag alle noodzakelijke stukken bevatte die de Belgische autoriteiten mogelijkheid gaf om een correcte beslissing in deze te nemen.

Met andere woorden, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel zijn geschonden."

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een eenvoudige lezing van het middel van de verzoekende partij leert ook dat zij de determinerende motieven in rechte en in feite die hebben geleid tot de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Of de wetbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Aangezien in casu geen toepassing werd gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet geldt, kan niet worden ingezien hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beriep zich in casu ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als zoon ouder dan 21 jaar maar ten laste van een Belgische onderdaan, die niet reeds gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer als burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in deze situatie als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot

achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Een lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij het recht heeft om haar Belgische moeder in België te vervoegen indien op cumulatieve wijze is voldaan aan de volgende voorwaarden:

- de verzoekende partij is ten laste van de Belgische referentiepersoon en vervoegt of begeleidt haar in België, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

In casu wordt de verzoekende partij het gevraagde visum en de gezinshereniging geweigerd, omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's voor de verzoekende partij mee dekt. Concreet wordt er vastgesteld dat ter ondersteuning van de voorwaarde inzake de ziektekostenverzekering een stuk wordt voorgelegd dat enkel van toepassing is op een kind van de Belgische referentiepersoon dat jonger is dan 25 jaar. De verzoekende partij heeft echter reeds de leeftijd van 49 jaar bereikt, waardoor volgens de verwerende partij het voorgelegde attest niet van toepassing is op haar. De verwerende partij stelt verder vast dat geen privé-ziektekostenverzekering wordt voorgelegd dat stelt dat de verzoekende partij gedekt is gedurende minstens drie maanden vanaf de aankomst in België.

De verzoekende partij betoogt dat zij voor het indienen van haar visumaanvraag de website van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geconsulteerd en deze in haar situatie inderdaad melding maakt van de vereiste om een bewijs van ziekteverzekering voor te leggen. Zij stelt het op deze website voorhanden zijnde model van 'attest van het ziekenfonds' te hebben gebruikt, zoals dit door de verwerende partij wordt vereist. Zij wijst erop dat haar dossier volgens het Belgische consulaat ook volledig was en zij niet meer is gecontacteerd om bijkomende inlichtingen of documenten voor te leggen. Zij stelt dat noch de Belgische verblijfswetgeving, noch de website van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat een descendent ouder dan 25 jaar een privé-ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt voor een periode van drie maanden, in plaats van een attest van de mutualiteit van de Belgische referentiepersoon, dient voor te leggen.

De verzoekende partij betwist niet dat het door haar voorgelegde attest van het ziekenfonds van haar moeder in België enkel geldt voor een kind dat jonger is dan 25 jaar, terwijl zij veel ouder is. Dit attest luidt zo als volgt:

"De inschrijving van de heer/ mevrouw (naam, voornaam, geboorteplaats- en datum van de aanvrager of aanvragers) [O.D.V.], Staat Odessa, 17/06/1968

als persoon die ten laste is van onze verzekerde

NAAM : [O.]

Voornaam : [V.]

Rijksregisternummer : [...]

zal mogelijk zijn, voorzover de voorwaarden in artikel 123 en volgende van het KB van 03/07/1996 vervuld worden, waaronder :

Voor een kind dat jonger is dan 25 jaar :

- *ofwel voorkomen in de gezinssamenstelling ;*
- *ofwel de verwantschap bewijzen en een bewijs van vermoeden van aanwezigheid op het Belgisch grondgebied leveren.*

Voor een echtgenoot/echtgenote ten laste :

- *ofwel voorkomen in de gezinssamenstelling ;*
- *ofwel het huwelijk bewijzen en een bewijs leveren dat bij de gemeente de aanvraag tot aanpassing van de gegevens van het Rijksregister ten gevolge van de samenwoning daadwerkelijk gebeurd is.*

Gedaan op 27 maart 2017"

Uit een eenvoudige lezing van dit attest blijkt dat de inschrijving van de verzoekende partij als persoon ten laste van haar Belgische moeder, slechts mogelijk zal zijn voor zover de voorwaarden in artikel 123 en volgende van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna: het KB van 3 juli 1996) zijn voldaan.

In artikel 123 van het KB van 3 juli 1996 wordt uitdrukkelijk opgesomd wie als ten laste van een verzekerde kan worden beschouwd:

"De hoedanigheid van persoon ten laste van een gerechtigde of van een werknemer als bedoeld in artikel 32 van de gecoördineerde wet, wordt toegewezen aan de personen en onder de voorwaarden bepaald in dit artikel en in de artikelen 124, 125 en 127:

1. De echtgenoot of echtgenote van de vrouwelijke of mannelijke gerechtigde of van de werknemer of werkneemster.

De niet uit de echt, doch feitelijk gescheiden, of van tafel en bed gescheiden echtgenoot of echtgenote kan persoon ten laste zijn in een van de volgende gevallen:

a) hij of zij staat in voor het onderhoud van ten minste één als persoon ten laste beschouwd kind. De hoedanigheid van persoon ten laste van dit kind wordt beoordeeld als bedoeld in punt 3 alsof de feitelijk gescheiden of van tafel en bed gescheiden echtgenoot of echtgenote zelf gerechtigde was;

b) (hij of zij alimentatiegeld heeft verkregen, hetzij bij rechterlijke beslissing, hetzij, ingeval van procedure tot echtscheiding of tot scheiding van tafel en bed met onderlinge toestemming, bij notariële akte of onderhandse akte neergelegd bij de griffie van de rechtbank)

c) hij of zij is gemachtigd sommen te innen, door derden aan zijn echtgenote of haar echtgenoot verschuldigd krachtens artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek;

d) hij of zij geniet een krachtens een wetsbepaling aan de gescheiden echtgenoot of echtgenote toegekend pensioen.

2. (De persoon die samenwoont met de gerechtigde of met de werknemer of werkneemster, bedoeld in artikel 32, eerste lid, 19° van de gecoördineerde wet.

Zijn of haar inschrijving is niet mogelijk wanneer de echtgenoot of echtgenote van de gerechtigde of van de in het eerste lid bedoelde werknemer, zelf de hoedanigheid van persoon ten laste heeft of wanneer de echtgenoot of echtgenote, zelf gerechtigde, onder hetzelfde dak woont als de gerechtigde. "

3. De hierna opgesomde kinderen, jonger dan 25 jaar :

a) de kinderen en geadopteerde kinderen van de gerechtigde of werknemer en zij in wier geboorteakte dezes naam is vermeld;

b) de kinderen en geadopteerde kinderen van de echtgenoot van de gerechtigde en zij in wier geboorteakte de naam van die echtgenoot is vermeld wanneer de echtgenoot voor hun onderhoud instaat;

c) de kinderen en geadopteerde kinderen van de in punt twee of vier bedoelde persoon ten laste van de gerechtigde en zij in wier geboorteakte de naam van die persoon is vermeld wanneer die persoon voor hun onderhoud instaat;

d) de kleinkinderen en achterkleinkinderen van de gerechtigde of werknemer, van zijn echtgenoot of echtgenote of van de in punt 2 en 4 bedoelde persoon, wanneer die gerechtigde of werknemer voor het onderhoud van die kinderen instaat;

e) de kinderen, de kleinkinderen en achterkleinkinderen van de echtgenoot of echtgenote van de gerechtigde of werknemer of die van de in punt 2 en 4 bedoelde persoon, als bedoeld in de bepalingen onder b), c) en d) voor wier onderhoud die gerechtigde of werknemer instaat na het overlijden van die echtgenoot of echtgenote of van die persoon;

f) de kinderen, die hun hoofdverblijfplaats in België hebben en niet geviseerd zijn onder de punten a) tot en met e), voor wie de gerechtigde, de echtgenoot van de gerechtigde of de in punt 2 of 4 bedoelde persoon ten laste van de gerechtigde instaat voor het onderhoud in de plaats van de vader, moeder of andere persoon die zulks normaal zou moeten doen. (Het bewijs van de verblijfplaats in België volgt uit de informatie die is bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5°, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, en die is verkregen bij het Rijksregister of uit alle bewijsmiddelen, afgeleverd door een Belgische overheid en als dusdanig erkend door de leidend ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle.)

4. De ascendenten van de gerechtigde of werknemer, of van zijn echtgenoot en, eventueel, hun stiefvaders en stiefmoeders.)" (eigen onderlijning)

In artikel 123.3 van het KB van 3 juli 1996 wordt duidelijk gesteld dat het dient te gaan om kinderen jonger dan 25 jaar.

In het licht van hetgeen voorafgaat en nu de verzoekende partij ouder is dan 25 jaar, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij incorrect of kennelijk onredelijk handelde waar zij het voorgelegde mutualiteitsattest niet aanvaardde als bewijs dat de verzoekende partij in België mee zal zijn verzekerd tegen ziekte. De verzoekende partij geeft zelf ook aan te erkennen dat het door haar voorgelegde attest 'ongeldig' is.

Het gegeven dat de betrokken mutualiteit in België, die de leeftijd van de verzoekende partij vermeldde op het attest, niettemin dit attest opmaakte, waardoor het attest volgens de verzoekende partij ongeldig en tegenstrijdig is, kan hierover niet anders doen oordelen en maakt niet dat het attest ineens wel aanvaardbaar zou zijn als bewijs van ziektekostenverzekering in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt nog dat het algemeen is geweten dat het bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds in België wordt geleverd door een attest van het ziekenfonds. Zij gaat er echter aan voorbij dat zij thans niet in België verblijft en in casu de specifieke vraag voorligt hoe zij kan aantonen dat ook zij, net als de referentiepersoon, in België zal zijn gedekt door een ziektekostenverzekering. Er blijkt geenszins dat het een algemeen gekend gegeven zou zijn dat dit bewijs in alle gevallen kan worden geleverd door het voorleggen van een attest van het ziekenfonds van de referentiepersoon in België.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij dit attest moest voorleggen omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen ander soort attest zou aanvaarden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze bewering niet staft en hiervan geen begin van bewijs levert. Bovendien heeft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen volgende link opgenomen, die wel degelijk kan worden geopend: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/Ziekteverzekering.aspx>

Op deze pagina staat het volgende te lezen:

“De gezinshereniger kan aantonen dat hij een ziekteverzekering heeft die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt door een ziekteverzekering aan te gaan bij een ziekteverzekeringsorgaan of door een attest voor te leggen van zijn ziekenfonds (.pdf/.doc) dat bevestigt dat de familieleden zich mogen aansluiten zodra zij in België aankomen.

De ziekenfonds levert echter geen attest in de volgende gevallen:

- a) Het familielid is de wettelijk geregistreerde partner van een onderdaan van een derde land die legaal (tijdelijk of onbepaald) in België verblijft;*
- b) Het familielid is de wettelijk geregistreerde partner van een burger van de Unie of een Belg;*
- c) Het familielid is een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie.*

In deze gevallen bewijst de gezinshereniger dat hij bij een ziekenfonds is aangesloten en dat hij een privé-ziekteverzekering heeft aangesloten bij een ziekteverzekeringsorgaan voor de familieleden die hem voevoegt.”

De verzoekende partij houdt dus ten onrechte voor dat de verwerende partij in alle gevallen slechts een attest van de mutualiteit van de referentiepersoon in België, overeenkomstig het model op haar website, aanvaardt. Er wordt duidelijk gewezen op twee mogelijkheden die de Belgische referentiepersoon heeft. Ofwel legt zij een attest van haar ziekenfonds voor dat bevestigt dat de familieleden zich mogen aansluiten zodra zij in België aankomen. Ofwel legt zij voor zichzelf een mutualiteitsattest voor en gaat zij daarnaast een privé-ziekteverzekering aan bij een ziekteverzekeringsorgaan voor de familieleden die haar willen vervoegen. Van de verzoekende partij kon dan ook worden verwacht dat zij, waar het ziekenfonds van haar moeder in België slechts een (geldig) attest kon afleveren voor kinderen onder de 25 jaar, dan een bewijs van privé-ziekteverzekering bij een ziekteverzekeringsorgaan zou voorleggen. De verzoekende partij betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat een bewijs van privé-ziektekostenverzekering ontbrak.

Het is de Raad verder niet duidelijk wat de verzoekende partij wenst te bereiken met het voorleggen van een stuk van De VoorZorg dat zij geen ander document kunnen afgeven. In het licht van hetgeen voorafgaat, en het gegeven dat de verzoekende partij ouder is dan 25 jaar, is dit logisch. In deze situatie diende de verzoekende partij echter voor haarzelf een bewijs van privé-ziektekostenverzekering voor te leggen, hetgeen zij naliet.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat volgens het Belgische consulaat haar dossier volledig was en hierbij “alle stukken van de aanvraag door bevoegde ambtenaar gecontroleerd en goed bevonden werden”, blijft zij in gebreke een begin van bewijs voor te leggen dat op het Belgische consulaat een

ambtenaar, laat staan een ambtenaar bevoegd voor het nemen van een beslissing in het kader van de Vreemdelingenwet, haar meedeelde dat het voorgelegde attest van het ziekenfonds volstond als bewijs van ziektekostenverzekering. De stukken van het administratief dossier laten in casu enkel toe vast te stellen dat het Belgische consulaat de voorgelegde stavingstukken in ontvangst heeft genomen, om deze ter beoordeling en voor beslissingname voor te leggen aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel. Er dient te worden aangenomen dat het in casu hoogstens toekwam aan het personeel op het Belgische consulaat om na te gaan of inzake de verschillende verblijfsvoorwaarden stavingstukken waren voorgelegd, maar het hen niet toekwam om deze ook reeds inhoudelijk te beoordelen, en wel nu dit toekwam aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit betoog is andermaal niet van aard om het motief te weerleggen dat een (aanvaardbaar) bewijs van ziektekostenverzekering voor de verzoekende partij in België ontbrak.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. Hij dient zich zelf te bekwamen in de door hem gevoerde verblijfsprocedures. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450.). De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet zonder meer afwentelen op het Belgische consulaat of de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het verstrekken van verdere uitleg of stukken, kan in casu niet worden aangenomen.

De verzoekende partij kan ook niet voorhouden dat de verwerende partij wist dat zij of de Belgische referentiepersoon zonder probleem een privé-ziektekostenverzekering kon afsluiten, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Andermaal toont zij met dit betoog niet aan dat zij wel degelijk het vereiste bewijs van ziektekostenverzekering heeft voorgelegd. Indien de verzoekende partij ervan overtuigd is dat een privé-ziektekostenverzekering kan worden afgesloten opdat haar risico's zijn gedekt, houdt niets haar tegen om een nieuwe – en beter onderbouwde – visumaanvraag in te dienen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt de verzoekende partij niet dat de verblijfswetgeving gebrekkig of onduidelijk is. Zij licht niet nader toe waarom de wettelijke bepalingen inzake de gestelde voorwaarde dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over een ziektekostenverzekering die de risico's voor hemzelf en zijn gezinsleden dekt, dan “gebrekkig” of “onduidelijk” is. Zij kan evenmin worden gevolgd in haar betoog dat de informatie op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken gebrekkig is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnels van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt reeds dat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar betoog dat de verblijfswetgeving gebrekkig of onduidelijk is of dat de informatie op de

website van de Dienst Vreemdelingenzaken foutief of gebrekkig is. Er werd hierbij ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat deze laatste haar had moeten uitnodigen om alsnog het correcte bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen en dat zij evenmin enige rechtmatige verwachting kon ontleen dat de voorgelegde stukken volstonden als bewijs, enkel omdat deze door het personeel op het Belgische consulaat in ontvangst werden genomen. Zij houdt ten onrechte voor niet in de mogelijkheid te zijn geweest een bewijs van privé-ziektekostenverzekering voor te leggen. Met deze zelfde uiteenzetting toont de verzoekende partij dus ook niet aan dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat haar het visum lang verblijf zou worden toegestaan. Zij toont niet aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Het is de verwerende partij ook niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag goed te keuren. De loutere verwijzing naar het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Een schending van het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS